

Od autorky bestselleru
Neviditelný život Addie LaRue

KRUTÍ

narušení

lidé

si hrají

s mocí

V. E.
SCHWAB

První díl série *NeObyčejní*

KRUTÍ

KRUTÍ

V. E. SCHWAB

#B3KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © Victoria Schwab, 2013

Translation © Lukáš Houdek, 2017, 2026

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2026

Tor® is a registered trademark of Macmillan Publishing Group, LLC

All rights reserved

Krutí

Z anglického originálu *Vicious*,

vydaného v roce 2013 nakladatelstvím Tor Publishing Group,

přeložil Lukáš Houdek

Korektury Jana Kunová

Editorka Kateřina Eliášová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,

196 00 Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v roce 2026

Vydání druhé, v Nakladatelství Slovart první

Cena uvedená na obálce je nezávazným

doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1490-5

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

info@slovart.cz

*Pro Miriam a Holly za to,
jak stále znovu dokazují,
že jsou NeObyčejné.*

*Život – skutečný život – není
bojem mezi dobrem a zlem, ale mezi zlem
a ještě větším zlem.*

JOSIF BRODSKIJ

1

VODA, KREV A NĚCO JEŠTĚ HUSTŠÍHO

I

VČEREJŠÍ NOC

MERITSKÝ HŘBITOV

VICTOR si nadhodil oba rýče na rameni a opatrně překročil starý, napůl propadlý hrob. S pobrukováním si razil cestu meritským hřbitovem a jeho rozevlátý plášť se jemně smekal po vrcholcích náhrobních kamenů. Jeho tichý zpěv se nesl temnotou jako vítr. V Sydney, která se vlekla za ním ve svém zbytečně velkém kabátě, duhových legínách a zimních botách, vyvolával ten zvuk mrazení. Proplétali se mezi hroby a vypadali jako duchové. Oba byli stejně blondatí a měli podobně bledou pleť, takže by se mohli vydávat za sourozence nebo třeba za otce s dcerou. Nebyli sice ani jedno, ani druhé, ale ta podobnost se jim hodila, protože Victor mohl sotva někde vyprávět, že tu dívku našel před pár dny v lijáku na kraji silnice, že krátce předtím utekl z vězení, a že ji zrovna někdo postřelil. A právě v tom okamžiku se protly jejich osudy, nebo to tak alespoň vypadalo. Sydney byla vlastně jediný důvod, proč byl Victor vůbec ochotný existenci nějakého osudu připustit.

Přestal si pobrukovat, zlehka se opřel botou o jeden z náhrobků a začal zkoumat okolní tmu. Spíš než očima si ji prohlížel kůží, nebo spíš tím, co se plížilo pod ní a proplétalo se s jeho tepem. Žilo to v něm, i když si právě nezpíval – slabý elektrický šum, který slyšel jenom on. Jen on ho cítil a rozuměl mu. Šum, který mu napovídal, že někdo je nablízku.

Sydney si všimla, jak se maličko zamračil.

„Jsme tu sami?“ zeptala se.

Victor zamrkal, stín z jeho tváře se okamžitě vytratil a nahradil ho klidný, vyrovnaný výraz, na který u něj byla zvyklá. Podrážka sklouzla z náhrobku. „Jsme tu jen my a ti mrtví.“

Pokračovali dál cestou, která vedla ke středu hřbitova. Rýče na Victorově rameni do sebe při každém kroku tlumeně narážely. Sydney kopla do kamene, který se uvolnil z jednoho starého hrobu. Přitom si všimla písmen a částí slov vytesaných na náhrobku. Byla by si je ráda přečetla, ale kámen se mezitím zakutálel do vysoké trávy a Victor se jí mezi hroby rychle vzdaloval. Rozběhla se za ním, a než ho dohnala, několikrát na promrzlé půdě klopýtla. Victor stál a upřeně se díval na hrob před sebou. Byl čerstvý, ještě lemovaný hroudami vykopané hlíny a na místě budoucího náhrobního kamene trčela ze země provizorní cedulka.

Sydney si tiše vzdychla, a nijak to nesouviselo s dotírajícím chladem. Victor k ní otočil hlavu a slabě se na ni usmál.

„Ale no tak, Syd,“ řekl klidně, „bude to zábava.“

Ani on hřbitovy ve skutečnosti nijak nemiloval. Neměl rád mrtvé lidi už proto, že na ně nedosahoval jeho vliv. Sydney zase neměla mrtvé ráda proto, že nad nimi měla vlivu až příliš. Teď držela ruce křečovitě zkřížené na prsou a palcem v rukavici si mnula paži v místě, kde ji nedávno zasáhla kulka. Stával se z toho zlozvyk.

Victor se obrátil, jeden rýč zapíchl do země a druhý hodil Sydney, která rozpletla paže právě včas, aby chytila násadu. Rýč byl skoro stejně vysoký jako ona. Za pár dní už mělo být Sydney Clarkové třináct, ale malá byla i na dvanáct a jedenáct dvanáctin. Drobná byla odjakživa, a to, že od své smrti už nepovyrostla ani o centimetr, ničemu nepomohlo.

Když zkusila těžký rýč zdvihnout, obličej se jí stáhl námahou.

„To si snad dělá srandu...“

„Čím rychleji budeme kopat, tím dřív jsme doma.“

Domov, o kterém byla řeč, byl ve skutečnosti hotelový pokoj, ve kterém jim nic nepatřilo. Výjimku tvořilo kradené oblečení,

které teď bylo Sydney, Mitchovo čokoládové mléko a Victorovy vinyly, ale nic z toho v tu chvíli nebylo důležité. Domov by teď pro ni bylo kterékoliv jiné místo než meritský hřbitov. Sydney se podívala na hrob a sevřela dřevěnou násadu, zatímco Victor už kopal.

„Co když...“ řekla a naprázdno polkla, „co když se náhodou proberou i ti ostatní?“

„Neproberou,“ zamumlal konejšivě Victor. „Soustřed se na tenhle hrob. A i kdyby...“ Zvedl hlavu. „Odkdy se zrovna ty bojíš mrtvol?“

„Já se nebojím,“ odsekla podrážděně, docela jako mladší sestra. Tou Sydney skutečně byla, ale ne Victorovou.

„Ber to tak,“ škádlil ji Victor a odhazoval hlínu na trávník, „že i kdybys je probudila, daleko se nedostanou. A teď kopej.“

Sydney se předklonila, krátce zastřižené blond vlasy jí spadly přes oči, a dala se do kopání. Pracovali potmě a vzduchem se neslo jen Victorovo občasné zabroukání a zvuk rýčů.

Kop.

Kop.

Kop.

II

PŘED DESETI LETY

LOCKLANDSKÁ UNIVERZITA

VICTOR přeškrtl slovo *zázrak* souvislou černou čarou.

Kniha byla vytištěna na silnějším papíře, a když moc netlačil, fix neprosákl na druhou stranu. Začal číst stránku, s jejíž úpravou právě skončil, znovu od začátku, ale do zad ho přitom tlačila jedna z tepaných ozdob na plotě locklandské univerzity. Škola si zakládala na atmosféře kombinující sportovní klub s gotickým sídlem. Ozdobné oplocení, kterým byl celý Lockland obehnaný a které mělo zjevně evokovat pocit výjimečnosti a starosvětské elegance, ale působilo jen těžkopádným dojmem nabubřelé okázalosti. Victorovi připomínalo ze všeho nejvíc ozdobnou klec pro ptáky.

Victor poposedl, narovnal si knihu na klíně, a než se chopil fixu značky Sharpie, znovu se podívil, jak je objemná. Byla to poslední z pěti knih věnovaná tématu osobního rozvoje z pera světově proslulých lékařů, manželů Valeových. Těch samých Valeových, kteří byli zrovna na mezinárodním turné, a kterým se podařilo najít si v nabitém programu (už předtím, než se z nich stali bestsellerové „guruové obrody vnitřní síly“) chvilku k Victoru zplození.

Znovu nalistoval stránku, kde končila jeho vlastní tvorba, a začal číst. Bylo to poprvé, co knihu manželů Valeových neničil pro pouhé potěšení. Tentokrát to mělo být za zápočet. Victor se neubráníl úsměvu. Zbavovat díla svých rodičů slova za slovem a vykuchávat nekonečné kapitoly o hledání zdrojů osobní síly

tak dlouho, až zbyla jen prostá, znepokojivě přímočará sdělení, ho naplňovalo obrovskou hrdostí. Vyškrtávání slov se věnoval už víc než deset let, od svých desátých narozenin. Činnost to byla sice nadmíru uspokojivá, ale také velmi zdoluhavá, a až do minulého týdne z ní nevytěžil nic podobně užitečného jako školní zápočet. Před týdnem zapomněl během oběda svůj nejnovější výtvar v učebně dějin výtvarného umění (na locklandské univerzitě byly zápočty z výtvarného umění povinné pro všechny studenty, dokonce i pro budoucí lékaře a vědce) a po návratu našel profesora, jak si v něm listuje. Čekal pokárání a kázání na téma kulturní újma způsobená znesvěcováním literárních děl nebo dokonce újma materiální, to s přihlédnutím k ceně papíru. Profesor ale místo toho pochopil Victorovu knižní destrukci jako umělecký projev. Sám nabídl pro studentův čin vysvětlení a proti případným pochybnostem postavil výrazy jako *umělecká interpretace*, *identita*, *umění nalezeného předmětu* či *rekonstituce tvaru*.

Victor jen tiše přitakával a na konec učitelova seznamu přidal ještě jeden výstižný termín – přepisování. Takhle nečekaně a jednoduše se zrodilo téma jeho závěrečné práce z dějin umění.

Fix zavrzel po papíře a další čára polkla několik vět z prostředku stránky. Pod tíhou té tlusté knihy ho pomalu začínala bolet kolena. Kdyby někdy sám zatoužil po knize o osobním rozvoji, poohlédl by se po nějakém tenkém svazku, přitažlivém už svou fyzickou podobou. Někteří čtenáři ale zřejmě chtějí víc. Možná hledají na pultech ten nejobjemnější svazek, hnání pocitem, že větší počet stránek zaručuje také větší emocionální a psychickou oporu. Očima dál klouzal po textu, a jakmile narázil na další pasáž volající po jeho zásahu, na tváři se mu rozzářil úsměv.

Po prvním zazvonění, které oznamovalo konec Victorova povinně volitelného předmětu dějiny umění, vypadala přednáška na téma „jak začít nový den“ sepsaná jeho rodiči v jeho verzi takto:

Ztraťte se. Vzdejte to. Poddejte se. Lepší vzdát to ještě předtím, než začnete. Ztraťte se. Ztraťte se sobě a pak bude jedno, jestli vás někdo někdy najde.

Původně omylem škrtl *někdy*, a musel pak vyškrtat celé odstavce, než se ke stejnému slovu dostal znovu a věta byla dokonalá. Ale stálo to za to. Začerněné stránky, táhnoucí se mezi *někdo* a *někdy* a *najde*, teprve dávaly slovům ten správný odstup.

Victor zaslechl někoho přicházet, ale nezvedl oči od knihy. Jen rychle převrátil stránky a dal se do dalšího cvičení. Fix se zakousl do nového odstavce a klouzal řádku po řádce tak pomalu a pravidelně, že jeho zvuk připomínal dýchání. Victor se už dlouho bavil myšlenkou, že knihy jeho rodičů skutečně slouží osobnímu rozvoji, akorát jinak, než měli autoři v úmyslu. Jejich ničení ho naplňovalo hlubokým klidem a považoval je za jistý druh meditace.

„Zase ničíš školní majetek?“

Victor zvedl hlavu a viděl, že před ním stojí Eli. Naklonil knihu, aby mu ukázal její hřbet, na kterém stálo tučným písmem VALE. Přitom se mu pod prsty shrnul plastový obal z knihovny. Nehodlal platit 25,99 dolarů, když v locklandské knihovně byla k mání až podezřele početná sbírka knih na téma osobního rozvoje podle doktríny manželů Valeových. Eli si od něj knihu vzal a začal z ní náhodně předčítat.

„Snad... pro... nás bude... nejlepší... se... se vzdát... ustoupit... raději než plýtvat... slovy.“

Victor pokrčil rameny. Ještě nebyl s prací u konce.

„Před *se vzdát* máš jedno *se* navíc,“ řekl Eli a hodil mu knihu zpátky.

Victor ji chytil a zamračil se. Přejížděl po pracně zkonstruované větě prsty, dokud chybu nenašel, a pak nacvičeným pohybem slovíčko škrtl.

„Ty asi nevíš, co s časem, vid', Vicu?“

„Na věci důležité je třeba udělat si čas,“ zarecitoval Victor, „na vše, co z tebe dělá tebe: tvá vášně, tvůj růst, tvé pero. Chop se ho a začni psát svůj vlastní příběh.“

Eli se na něj dlouze zadíval a svraštil čelo. „To je děs.“

„To je část úvodu. Neboj, škrtnul jsem to.“ Zalistoval stránkami s pavučinami spletenými z tenkých slov a tlustých černých čar a vrátil se na začátek knihy. „Emerson tu dostává pořádně za uši.“

Eli pokrčil rameny. „Jisté ale je, že tahle kniha je snem všech čichačů.“ Měl pravdu – čtyři fixy značky Sharpie, které Victor při přetváření knihy v umělecké dílo vypotřeboval, jí propůjčovaly neobyčejně silný odér, který Victorovi připadal neodolatelný i odporný zároveň. I když jemu stačila k opojení už sama destrukce, i jeho napadlo, že profesor jistě prohlásí nečekaný bonus v podobě chemického závanu za další z vrstev mnohadi-menzionální struktury díla. Eli se opřel zády o zábradlí. Po jeho sytě kaštanových vlasech se roztančily jasné sluneční paprsky a odhalily v nich zrzavý nádech, a dokonce i pár zlatých nitek. Victor měl vlasy světlé, a když se do nich opřelo slunce, žádnou další barvu se mu odkrýt nepodařilo – spíš zdůraznilo její nepřítomnost. Victor připomínal spíš než studenta z masa a kostí nějakou starodávnou fotografii.

Eli pořád ještě upíral oči na Victorovu knihu.

„Neprosakuje ta fixa na druhou stranu?“

„Taky tě to napadlo?“ řekl Victor. „Jenže oni používají takový šíleně silný papír. Jako by chtěli, aby udržel nesmírnou váhu toho, co na něm píší.“

Eliho smích přehlušilo další zvonění, které se rozléhalo prázdným nádvořím. Nezvonilo se tu samozřejmě žádným elektrickým bzučákem – na to byl Lockland příliš civilizovaný. Zdejší zvonění bylo pronikavé, hluboké a skoro zlověstné, protože vycházelo z jediného zvonu místního střediska duchovní péče umístěného uprostřed kampusu. Eli zaklel, pomohl Victorovi na nohy, ale už se obracel ke skupince budov s učebnami

přírodních věd. Jejich fasáda byla obložena sytě červenými cihlami, asi aby nepůsobily příliš chladně. Victor si naopak dával načas. Do posledního zazvonění zbývala ještě chvilka, a i kdyby přišli pozdě, od profesorů jim žádný postih nehrozil. Elimu stačil omluvný úsměv, Victorovi obratná lež. Oboje fungovalo až příliš spolehlivě.

NA semináři obecné vědy, tedy kurzu, kde se studenti různých vědeckých disciplín společně připravovali na diplomovou práci, seděl Victor docela vzadu a poslouchal výklad o různých výzkumných metodách. Tedy alespoň se tam o výzkumných metodách mluvilo. Victor trpěl všudypřítomností notebooků (škrtání slov na obrazovce nebylo ani zpola tak uspokojivé jako škrtání slov v knize), a tak raději pozoroval ostatní studenty. Ti buď pospávali, něco si čmárali na papír, znučeně poposedávali, poslouchali nebo si posílali zprávy do chatu. Victora tedy brzy omrzeli a jeho pohled zamířil někam skrze ně, skrz okno i zelený trávník, který lemoval obzor. Díval se na všechno a vlastně na nic.

Přednáška znovu upoutala jeho pozornost až ve chvíli, kdy zvedl ruku Eli. Victor nezachytil učitelovu otázku, a teď sledoval, jak jeho spolubydlící nasazuje svůj dokonalý úsměv prezidentského kandidáta a nadechuje se k odpovědi. Eliot – Eli – Cardale pro něj přitom byl původně spíš komplikací. Když Victor uviděl toho vytáhlého hnědovlasého kluka po prvním měsíci druhého ročníku stát ve dveřích svého pokoje na studentské koleji, nadšený z toho nebyl. Jeho původní spolubydlící změnil během prvního týdne názor (pochopitelně bez Victorova přičinění) a školy nechal. Kvůli nízkému počtu studentů nebo snad chybou v registračním systému, které trochu pomohl spolužák z druhého ročníku Max Hall, libující si v nabourávání locklandské počítačové sítě, nebyl ten student nikým nahrazen. A tak

se stal Victorův nesnesitelně stísněný dvoják jednolůžkovým pokojem mnohem přijatelnějších rozměrů. Tedy aspoň do začátku října, kdy se na chodbě objevil se svými zavazadly Eliot Cardale a Victor okamžitě nabyl dojmu, že se ten kluk nějak moc usmívá.

Zpočátku se urputně snažil vymyslet, jak podruhé za jediný semestr získat celý pokoj jen pro sebe, ale než se rozhoupal k činu, stala se divná věc. Eli se mu začal zamlouvat. Byl nějak předčasně vyspělý a měl zneklidňující šarm člověka, kterému díky dobré genetické výbavě a pohotové mysli všechno projde. Byl ideálním kandidátem členství ve sportovních družstvech a univerzitních klubech, ale k údivu všech (a Victorovu především) o ně nejevil nejmenší zájem. Touto drobnou vzpourou proti společenským normám stoupl ve Victorově mínění o několik příček a začal ho zajímat.

Co ale Victora zaujalo ze všeho nejvíc (a o čem v nejmenším nepochyboval), byla skutečnost, že s Elim není něco v pořádku. Byl jako obrázek v časopise, na kterém máte najít co nejvíc chyb – chyby jsou ale tak nenápadné, že si jich všimnete až po podrobném zkoumání ze všech stran, a i tak vám jich pár uteče. Navenek působil Eli úplně normálně, ale Victor u něj občas zaznamenal něco jako prasklinku, kradmý pohled, okamžik, kdy byla tvář jeho spolubydlícího v rozporu s jeho slovy, kdy se výraz jeho očí míjel se smyslem jeho sdělení. Ta prchavá odhalení Victora fascinovala. Připadalo mu, jako by ve skutečnosti viděl dva lidi, přičemž jeden se ukrývá v kůži toho druhého. Ta kůže byla vyschlá a napínala se k prasknutí, jako by každou chvíli měla odhalit skutečnou povahu toho, kdo se pod ní skrývá.

„Velmi chytré, pane Cardale.“

Victorovi tedy unikla nejen otázka, ale i odpověď na ni. Hlavu zvedl právě v okamžiku, kdy profesor Lyne obrátil pozornost ke zbytku studentů a tleskl, aby si získal jejich pozornost. „Přišel čas, kdy je třeba oznámit téma vašich diplomových prací.“

Třída, složená převážně z budoucích studentů medicíny, hrstky ctizádostivých fyziků (s čestnou výjimkou Angie) a jednoho budoucího inženýra-strojaře, vydala tradiční jednohlasné zaúpění.

„Ale prosím vás,“ přerušil profesor protest. „Na tento předměť jste se hlásili dobrovolně a věděli jste přece, co vás čeká.“

„Nehlásili a nevěděli,“ namítl Max. „Je to povinný předmět.“ Jeho poznámka si vysloužila souhlasné zašumění.

„Tak to se velmi omlouvám. Ale když už jste jednou tady... a jak se říká, co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek...“

„A co to odložit na příští týden?“ vykřikl Toby Powell, urostlý surfař, budoucí medik a syn jednoho z členů univerzitní správní rady. Pokud to před chvílí po Maxových slovech zašumělo, teď se ozval hlasitý smích, z kterého se dala vyčíst míra Tobyho popularity.

„To by stačilo,“ řekl profesor Lyne a třída utichla. „Takže, co se týče diplomových prací, Lockland podporuje určitou míru... vynalézavosti, ke které patří i odpovídající míra svobody, ale osobně bych vás rád varoval. Tenhle seminář diplomových prací vedu už sedm let. Tím, že si vyberete nějaké nenáročné téma a budete se snažit nenápadně proplout, si moc nepomůžete. Musím vás ale také upozornit, že ambiciózní práce se neodměňují žádnými body navíc jen pro jejich náročnost. Výsledná známka závisí na jejich provedení. Vyberte si téma, které má blízko k vaší zvolené oblasti, aby vám bylo k užitku, ale jehož problematiku jste si zároveň ještě dostatečně neosvojili.“ Pak se profesor ušklíbl na Tobyho. „Začněte, pane Powelle.“

Toby si rukou prohrábl vlasy a bylo jasné, že hraje o čas. Profesorova slova zřejmě otřásla jeho důvěrou v téma, které se chystal oznámit. Pak vydal pár nepřiliš artikulovaných zvuků a zahleděl se do svých poznámek.

„No... pomocné lymfocyty Th 17 a imunologie.“ Profesor Lyne ho nechal chvíli dusit a všichni čekali, jestli Tobymu věnuje jeden ze svých pověstných pohledů, který ho proslavil – nepatrné

pozvednutí brady a nachýlení hlavy, kterým jako by říkal *radši budu dělat, že tohle jsem neslyšel*. Nakonec ho ale pocitl jen drobným přikývnutím.

Jeho zrak se stočil jinam. „Pane Halle?“

Max otevřel ústa, ale Lyne ho zarazil: „Žádná technika. Věda ano, technika ne. Vybírejte moudře.“ Maxova pusa na chvíli zadumaně sklapla.

„Elektrická výkonnost obnovitelné energie,“ řekl po chvíli.

„Dal jste přednost hardwaru před softwarem. Pozoruhodná volba, pane Halle.“

Profesor Lyne pokračoval od jednoho studenta k druhému.

Vzorce dědičnosti, ekvilibria a radiace byly odsouhlaseny, zatímco vliv alkoholu / cigaret / zakázaných látek, chemické vlastnosti metamfetaminu a reakce těla na sex si vysloužily pověstný profesorův „pohled“. Jedno po druhém byla témata přijata, nebo jednoznačně zamítnuta.

„Další,“ řekl profesor Lyne, jemuž jako by postupně ubýval smysl pro humor.

„Chemická pyrotechnika.“

Následovala dlouhá odmlka. S tématem přišla Janine Ellisová, jejíž obočí se ještě docela nevzpamatovalo z jejího zatím posledního výzkumného projektu. Profesor Lyne si povzdechl a k povzdechu přidal i „pohled“, ale Janine se jen usmála a na to už nemohl Lyne nic namítat. Ellisová tu byla jednou z nejmladších studentek a hned v prvním ročníku se jí podařilo objevit nový zářivý odstín modré, který už začali používat výrobci ohňostroju po celém světě. Když je ochotna riskovat i vlastní obočí, je to její problém.

„A vy, pane Vale?“

Victor se zahleděl na profesora a v duchu zvažoval své možnosti. Ve fyzice nikdy nevynikal, a i když ho bavila chemie, jeho opravdovou vášní byla biologie – anatomie a neurověda. Rád by se zabýval tématem, které nabízí prostor pro experimenty, ale

nerad by přitom přišel o obočí. A i když nechtěl přijít ani o své postavení na fakultě, už několik týdnů mu poštou přicházely nabídky z různých lékařských škol, postgraduálních programů a výzkumných laboratoří (ty neoficiální dokonce už několik měsíců). S Elim si tou korespondencí zdobili předsín. Ne konkrétními nabídkami, ale dopisy, které jim předcházely, plnými chvály a příslibů, i s koketními, ručně psanými dovětky. Ani jeden z nich tedy necítil potřebu udělat závěrečnou práci díru do světa. Victor zabloudil pohledem k Elimu a napadlo ho, co si asi vybere on.

Profesor Lyne si odkašlal.

„Aktivátory adrenalinu,“ vypustil Victor zkušební balónek.

„Pane Vale, už jsem zamítl návrh, který zahrnoval koitus...“

„Tak to nemyslím,“ zavrtěl Victor hlavou. „Myslím adrenalin a jeho fyzické a emocionální aktivátory a účinky. Biochemický práh. Bojuj, nebo uteč. Něco v tom smyslu.“

Pozorně zkoumal profesorovu tvář a čekal na nějaké znamení. Lyne konečně přikývl.

„Doufám, že svého souhlasu nebudu litovat,“ dodal.

Potom se otočil na Eliho, posledního studenta, který se ještě nevyjádřil. „Pane Cardale.“

Eli se na něj nevzrušeně usmál. „Nuže: lidé.“

Celá posluchárna, která se s postupem času nořila do čím dál intenzivnější tlumené konverzace, rázem ztichla. Zvuková kulisa hlasů, cvakání klávesnic a šoupání židlí najednou zmizela a profesor Lyne si Eliho přeměřil napůl překvapeným, napůl zmateným, každopádně však málo vídaným pohledem. Eliot Cardale byl považován za špičku ročníku (dokonce za špičku celé fakulty přípravného studia medicíny), případně se o toto prvenství dělil s Victorem, a profesor to dobře věděl.

Patnáct párů očí těkalo mezi Elim a profesorem Lynem. Ticho narůstalo a stávalo se čím dál tíživějším. Eli nebyl typ studenta, který by něco řekl jen tak pro legraci nebo na zkoušku. Tohle ale přece nemohl myslet vážně.

„Obávám se, že to budete muset specifikovat,“ řekl pomalu Lyne.

Eliho úsměv neochaboval. „Argumentace pro teoretickou možnost existence NeObyčejných lidí, založená na zákonech biologie, chemie a psychologie.“

Profesor Lyne naklonil hlavu a zvedl bradu, ale řekl jen: „Budte opatrný, pane Cardale. Jak jsem vás už varoval, samotná ambice vám body nepřidá. Doufám, že z mého předmětu neuděláte frašku.“

„Znamená to tedy, že souhlasíte?“ zeptal se Eli.

Ozvalo se zazvonění.

Čísi židle se o kousek posunula, ale nikdo nevstával.

„Dobrá,“ řekl profesor Lyne.

Eli se usmál ještě zářivěji.

Dobrá? pomyslel si Victor a rozhlédl se po posluchárně. V tvářích ostatních studentů se zračily nejrozličnější pocity, od zvědavosti přes údiv až po závist. Asi to byl vtíp. Musel to být vtíp. Ale profesor Lyne se napřímil a jeho výraz byl zase vyrovnaný jako vždycky.

„Vzhůru, přátelé,“ vyzval je. „Vyražte měnit svět.“

Posluchárna se dala do pohybu. Nastalo šoupání židlí, odstrkování stolů a zvedání tašek. Vlna studentů valící se na chodbu smetla Victora s sebou. Snažil se najít Eliho, ovšem ukázalo se, že ten zůstal v posluchárně, ponořený do tichého, ale vzrušeného rozhovoru s profesorem Lynem. Jeho výraz postrádal obvyklý klid a oči se mu vzrušeně a dychtivě leskly. Když ale profesora opustil a přidal se na chodbě k Victorovi, vzrušení už zase překrýval nenucený úsměv.

„Co to sakra mělo znamenat?“ zeptal se ho Victor. „Vím, že na té diplomce tolik nezáleží, ale stejně... to měl být fór?“

Eli pokrčil rameny, a než se mohl Victor vypytať dál, z Eliho kapsy se ozvalo elektro-rockové vyzvánění mobilu. Victor se opřel zády o zeď a pomalu klouzal dolů, zatímco Eli hledal telefon.

„Ahoj, Angie. Jo, už jsme na cestě.“ Nečekal na odpověď a hovor ukončil.

„Jsme očekáváni.“ Eli přehodil Victorovi paži kolem ramen. „Má něžná polovička má hlad a já nenacházím dostatek odvahy nechat ji čekat.“